

နတ်သမီး

လွမ်းဖို့မလို

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

“မိချောရေ ဟဲ့ကောင်မမိချော ရွာဦးကျောင်းမှာ ရုပ်ရှင်သမားတွေ ရောက်နေတယ်တဲ့ ဟဲ့၊ ငါတို့ ရွာ ရုပ်ရှင်လာရိုက်တာ ငါတို့ သွားကြည့်မလို့ ဟေ့၊ ညည်းလိုက်မှာ လား”

“မင်းသားက မင်းမကိုဋ်၊ မင်းသမီးက မိုးဟေကို တဲ့ တော့၊ ငါတို့ အသည်းစွဲပဲ”

“ဟယ် ဟုတ်လား”

စာဉ်နှင့်အေးဘုံ ရေးကြီးသုတ်ပျာပြေး လာပြီး ပြောတာကြောင့် နွားစာစဉ်းနေရာမှ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ။ မင်းသား မင်းမကိုဋ်ကို။ ရွာရှိလူကုန် လူကြီးလူလတ်မရွေး ကြိုက် ကြတာမို့ မိချောက ရော ဘာသားနဲ့ ထုထားလို့ လဲ။ မင်းသား မင်းမကိုဋ်ဟေ့ဆိုလျှင် ရွာလယ်က ဗီဒီယိုရုံမှာ လူအပြည်။ အကြမ်းအရမ်း၊ အလွမ်း၊ စွယ်စုံရမင်းသားမို့ သူငိုလျှင်ငိုရ၊ သူလွမ်းလျှင် လွမ်းရ။

သူက တိုင်းပြည်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်လည်း ဇာတိမာန်တွေကြွ။ မိသားစုအတွက် အနစ်နာခံ လက်စားချေသောကားဆိုလည်း လူဆိုးဂိုဏ်းဘက်ကို ဒေါသတွေဖြစ်ရ အကုသိုလ်တွေများ ရ။ ဒီလောက် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မင်းသားကို အပြင်မှာ မြင်ဖူးရမှာ မို့ အပြေးသွားကြည့်ချင်ပေမယ့် နောက်ဆံတင်းစရာအလုပ်တွေက တစ်ပုံတစ်ပင်။

“နင်တို့ သွားကြပါဟယ်၊ ငါ မလိုက်တော့ပါဘူး။ ညနေ နွားတွေ ပြန်သိမ်းမှ ပဲ၊ အိမ်ကစော စောထွက်ပြီး သွားကြည့်လိုက်တော့မယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ လည်း လမ်းသင့်နေတာပဲ”

“ညည်းပြောလိုက်ရင် မအားလပ်တာချည်းပဲ၊ အိမ်အတွက် နွားစာစဉ်းတာလောက်တော့ ညည်းအဖေနဲ့ မိထွေးကို ခိုင်းဦးမှ ပေါ့”

“ဟုတ်ပဲ၊ မိသားစုတစ်စုလုံးစားဖို့ ညည်းတစ်ယောက်တည်း မိုးလင်းကမိုးချုပ် နားရတယ် မရှိ လုပ်နေရတာ၊ ဘယ်သူမှ ကို အလိုက်ကန်းဆိုးမသိကြဘူး၊ ဖအေက မိုးလင်းတာနဲ့ ထန်းတောထဲ ရောက်၊ မိထွေးက ရွာတကာလှည့် ဖဲလည်ရိုက်၊ သူတို့ မွေးထားတဲ့ ကလေးတွေ ကျောင်းစရိတ်လည်း အပူအပင်မရှိနဲ့ အံ့ပါရဲ့ အေ”

စာဥနဲ့ အေးဘုံ သူမဘက်ကနာပြီး မဲ့ကာရွံ့ကာ ပြောနေကြပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ အပြုံးပျက် လို့ မဖြစ်ပေ။ ဘဝဝဋ်ကြွေးကိုက ပေးဆပ်ရဖို့ ပ ကံပါလာတာပဲ မဟုတ်လား။

သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက အလုပ်နဲ့ ကိုယ် တစ်သားတည်းကျပြီး သားမို့ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ရတာ အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်တော့ပေ။

ညပိုင်း ဗီဒီယိုကြည့်ဖို့ လေးတောင် အဖေကို ထန်းရည်ဖိုး မိထွေးကို ဖဲရိုက်ဖို့ ငွေစကြေးစလေး ပေးနိုင်မှ ထွက်ရသည် ။

“ညည်းနှယ်အေ အားအားယားယား ရွာထဲက တချို့အိမ်တွေဆို တီဗီ ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ကြည့် နေကြတာ၊ ဗီဒီယိုရုံသွားဖြုန်းမယ့်ပိုက်ဆံကို စုပြီး အိမ်မှာ ဝယ်လိုက်တာကမှ တစ်မိသားစုလုံး ကြည့်လို့ ရဦးမယ်၊ အခုတော့ ညည်းက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး တစ်ယောက်တည်း သွားကြည့် တယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ဝမ်းမနာသားသမီးဆိုတာ ကိုယ့်ဖို့

ပဲကြည့်တတ်တဲ့ သူစိမ်းပဲလို့ ”

ပိုက်ဆံမပေးနိုင်သည့်နေ့ဆို ထိုသို့ ဆူပူဖြစ်တင်နေတတ်ပါသည် ။
ဘယ်လောက်ပင်ပန်း ရုန်းကန်ရှာဖွေပေးနေပါစေ တစ်စက်လေးမှ အ
ကောင်းမပြော၊ အကောင်းမမြင်။ ဒါပေမဲ့ ငြိငြင်မှု မရှိ၊ အပြီးမပျက်
ပေးဆပ်လာခဲ့တာ ဒီအချိန်ထိ။

“ဟဲ့ မိချော မလိုက်ရင်လည်း နေတော့အေ၊ ငါတို့ ကတော့ မင်းမကို
ဋီလေးကို တွေ့ချင်လှပြီ သွားတော့မယ်”

“အရင်အဖွဲ့တွေကို အတင်းပြော ဖြတ်လောက်တဲ့ အခန်းတွေ ခေါ်
သုံးရင် ကောင်းမှာ ပဲဟဲ့၊ ဘာပြောပြော တီဗီထဲတော့ ပါရသေးတာပဲ”

“အမယ်လေး၊ ကျုပ်က ညည်းတို့လို ဖြတ်လျှောက်လောက်ဆိုရင် ဝင်
မရှိဘူး၊ အဓိက အခန်းက ပါရမယ်ဆို တော်သေး”

“မိချော ညည်းကလေး ကိုယ့်ရုပ်မှ အားမနာ မင်းသမီး ဖြစ်ချင်နေ
လား၊ လယ်ကွင်းထဲက နွားတွေပဲ ညည်းကိုအားပေးမှာ သိလား”

“ဒီကောင်မက လူကသာ ဘာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘဝင်က မြင့်မြင့်ရယ်၊
လာပါအေ သွားရ အောင်”

အေးဘုံနှင့်စာဥ သူမကို ဘယ်လိုပြောပြော အပြီးမပျက် ရယ်၍ ပင်
နေလိုက်သည် ။ စိတ်ဆိုး စရာမှ မဟုတ်တာ။

ငယ်ပေါင်းတွေမို့ သူမဘဝကို သူတို့ နားလည်ပြီးသားပါ။ စကားနိုင်
လှပြောကြပေမယ့် သူမ အပေါ်တော့ ခင်မင်ရင်းစွဲ စေတနာလေးရှိကြ
သည် ။

သူမ နွားကျောင်းသွားပြီဆို အိမ်အလုပ်တွေ မလုပ်ချင်လို့ ဆိုပြီး တစ်
ခါတရံ လိုက်လာတတ် ကြသည် ။

ထိုအချိန်ဆို ရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေအတိုင်း သူဘာလုပ် ငါ
ဘာလုပ်နှင့် သရုပ်ဆောင် ကြသည် ။ အလှည့်ကျ မဲနှိုက်ပြီး သူကမင်း
သမီးလုပ်လိုက် ကိုယ်က ဗီလိန်လုပ်လိုက်။

မင်းသားဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ လူရွှင်တော်ဖြစ်ဖြစ်၊ အရူးထတယ်လို့
ပြောပြော ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ်တော့ ပျော်နေကြတာပင်။

ရုပ်ရှင်သမားတွေက တောကား၊ ရွာကားရိုက်တော့မည်ဆို သူမတို့
ရွာလေးကို ရောက်လာ တတ်ကြပြီး အသုဘအခန်း အလှူမင်္ဂလာဆောင်
အခန်း သူခိုးလိုက်သည့်အခန်း၊ သူကြီးအိမ်လူစု လူဝေးလိုအပ်သည့်အ
ခန်းတွေမှာ ရွာကလူတွေကို ခေါ်သုံးတတ်သည် ။

ရွာကလူတွေကလည်း တီဗီထဲပါချင်လွန်း၍ ရုပ်ရှင်သမားတွေကို အိ
မ်မှာ ထမင်းခေါ်ကျွေး တာ သူတို့ ကို ထည့်သုံးဖို့ ပြောတတ်ကြသည် ။

ထိုသို့ တစ်ခန်းစ နှစ်ခန်းစပါရသည့်လူတွေကလည်း တစ်ရွာလုံးကို
လှည့်လည်ကာ ကြွားလို့ မဆုံး။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ရိုးသားဖြူစင်မှုတွေနှင့် ရွာငယ်လေးကို မိချောဆိုသော
သူမက သံယောဇဉ်တွေ ငြိတွယ်လို့ ပါ။

အခန်း (၂)

နွားစာစဉ်းပြီးသည် နှင့် အိမ်ရှိလူကုန်သုံးဖို့ ချိုးရေ၊ ရေတွင်းက ရေ ဆွဲထည့်၊ ညနေစာချက် ပြုတ်ပြီး အဖေပုဆိုးစုတ်လေး စလွယ်သိုင်းကာ ဆံပင်တွေ ဖြစ်သလို ထုံးနှောင်၍ တုတ်တစ်ချောင်း ဆွဲပြီး အိမ်က ထွက် လာခဲ့သည်။ ။

အရင်နေ့တွေကတော့ ညနေငါးနာရီကျော် နေစောင်းမှ နွားတွေကို ပြန်သိမ်းတာပါ။ သူများ နွားတွေကို အငှားကျောင်းတာမို့ တစ်အိမ်တက် ဆင်း အိမ်အရောက်ပြန်ပို့ပေးရသည်။ ကိုယ့်အိမ်က နွားပေါက်လေးနှစ် ကောင်ကိုတော့ နောက်ဆုံးမှ သိမ်းရ၏။

ဒီနေ့တော့ အိမ်အလုပ်တွေ စောစီးလျင်မြန်စွာပြီးအောင် အားသွန်ခွ န်စိုက် လုပ်ပစ်လိုက် သည်။ ။ ပါးပြင်ပေါ်က ထူပိန်းနေအောင် လိမ်းထား သော ပါးကွက်နှစ်ခုက ဘယ်လောက်အလုပ်ပင် ပန်းပြီး ချွေးထွက်ပါစေ လုံးဝမပျက်ပေ။

“ဖိုက် ဖိုး သရီး တူး ဝမ်း အက်ရှင်”

ချောင်းရိုးအတိုင်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာနေ ဆဲ၊ တောင်ကုန်းအထက် မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ ဒီ နေ့ရောက် ဒီနေ့ရိုက်နေကြတာ လမ်းခရီးအကွာအဝေး နှင့် ရုပ်ရှင်သ မားတွေ ပင်ပန်းနေကြတော့မည် ထင်၏။

ဝါသနာအရင်းခံနှင့် စိတ်ဝင်တစားပင် ထိုကောင်ကုန်းပေါ်ကို အပြေးအလွှား တက်လာခဲ့ သည်။ အမြဲလိုမဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခါတရံ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့တွေ ရောက်လာတိုင်း သည် သို့ကြည့်ဖို့ အခွင့် ကြုံပေမယ့် မရိုးအိနိုင်ပေ။

လူအုပ်ကြားထဲကနေ တိုးခွေရင်းဖြင့် သူမရှေ့ဆုံးထိ ရောက်လာသည်။

“ရီဟာဇယ် အဆင်ပြေတယ်နော် စမယ်၊ အားလုံးအသံတိတ်ပေးပါ”

တစ်ယောက်က အော်လိုက်သည် နှင့် အားလုံးအပ်ကျသံ မကြားအောင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် သွားသည်။

“ဟယ် မင်းမကိုဋ်က ချောလိုက်တာ၊ အသားလေးကို ဝင်းဝါနုဖတ်နေတာပဲ၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ထက်တောင် အပြင်က ပိုကြည့်ကောင်းသေးတယ်”

သူမလည်း အသံထွက်ရေရွတ်ရခြင်းမဟုတ်။ ရင်ထဲကနေ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပြောနေ ခြင်းပင်။ ရုပ်ရှင်သမားတွေက သူတို့ ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသော ပရိသတ်ဆိုလျှင် အနားကပ် မခံတတ်။

“မိုးဟေကိုလည်း မတွေ့ပါလား၊ သူ့အခန်းမပါသေးဘူးထင်တယ်”

မျက်လုံးကစားပြီး ရှာဖွေသော်လည်း မင်းသမီးကိုမတွေ့။ မင်းမကိုဋ်က မော်ဒယ်တစ် ယောက်နှင့် သရုပ်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမော်ဒယ်မိန်းကလေးက တောသူမစတိုင်နှင့်။

“ကတ် ကတ် လုံးဝအဆင်မပြေဘူး၊ ချို့ဇင် ညည်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အခါခါရီဟာဇယ် လုပ်နေတာတောင် အဆင်မပြေပါလား၊ မုဒ်မဝင်ရင် မင်းသားလည်း စိတ်ပျက်မယ်၊ ငါလည်း စိတ်ကုန် လာပြီနော်”

“ခ ခဏလောက် သည်းခံပေးပါ ဆရာရယ်၊ တောသူမနေရာမှာ တစ်ခါမှ သရုပ်မဆောင်ဘူး လို့ အခက်တွေ့နေတာပါ”

“ညည်းတို့ ပြောလိုက်ရင် အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ သရုပ်ဆောင်ဆိုတာ ကျရာဇာတ်ရုပ် ပီပြင်နေရမှာ ပေါ့၊ မင်းသမီးဖြစ်ချင်လိုက်တာ အောင်မြင်ချင်လိုက်တာလည်း လွန်လို့ ၊ တကယ်ဖြစ်ချင်ရင် အနုပညာ အရည်အသွေး ဗီဇက ဓားသွားလိုထက်နေရမှာ ၊ မှော်ပညာရှင်လို တတ်ကျွမ်းနေရမှာ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ချိုဇင်လည်း လေ့လာထားတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အမေက ဆေးရုံတက်နေလို့ အဲဒီကို စိတ်ရောက်နေလို့ ပါ”

“ဆင်ခြေပေးဖို့ တော့ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်၊ ပိုက်ဆံကျတော့ မက်မောတတ်ရမှန်းသိတယ်၊ တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားမယ် စိတ်ကူးမရှိဘူး၊ ညည်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့ အချိန်ကုန်သွားရင် ထုတ်လုပ်သူ သူဌေးတွေပဲ နစ်နာတာ၊ ဟွန်း အဲလိုလုပ်နေ၊ နောက်တစ်ကား ခေါ်သုံးလိမ့်မယ် မထင်နဲ့ ”

ပခုံးပေါ် သဘက်စောင်အပိုင်းလေး တင်ထားသော ဒါရိုက်တာဖြစ်သူက အနားမှာ ထုတ်လုပ် သူ သူဌေးရှိနေ၍ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ မော်ဒယ်မင်းသမီးလေးကို ဖိဟောက်နေသည် ။ မင်းမကိုဋ် မျက်နှာက နေအရှိန်ကြောင့် နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေကာ

“အဲလောက် မပြောပါနဲ့ ၊ ဒါရိုက်တာကြီးရာ သူလည်း ကြိုးစားနေတာပါ၊ နောက်တစ်ခါ လုပ်ကြည့်လို့ အဆင်မပြေရင် ရှုတင်ဘရိတ်လိုက်ပေါ့”

“ဘာကွ”

ထုတ်လုပ်သူ သူဌေး ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည် ။ ဒါရိုက်တာရော

တခြားရပ်ရှင်အဖွဲ့တွေ ရော မျက်လုံးလေးတွေပြူးလို့ ။

“ဘရိတ်ရအောင် ဒီနေ့ ကုန်ကျစရိတ်က နည်းနည်းနောနောလား၊ မင်းသမီးရောက်မလာခင် သူ့အခန်းကို ပြတ်အောင်ရိုက်ရမှာ ၊ မင်းသမီးက ပြင်ဦးလွင်တက်ရမှာ မို့ နှစ်ရက်တည်း အချိန်ပေး ထားတာကွ”

“ချိုဇင်မှာ လည်း သူ့အခက်အခဲနဲ့ သူပဲ ဖေဖေ၊ မအေ ကျန်းမာရေးအတွက် ပိုက်ဆံလိုလို့ သာ ရိုက်ပါရစေဆိုပြီး လိုက်လာတာ၊ ဇာတ်ပေးဖတ်ထားတာမဟုတ်တော့ တောသူမအဝတ်အစားလည်း ပါမလာဘူး၊ လေ့လာထားရတာလည်း မရှိဘူး၊ ဒါရိုက်တာက ဒါပြော ဒါလုပ်ဆိုတာနဲ့”

“လုပ်ရမှာ ပေါ့၊ ပြောလိုက်ရင် အနုပညာသမား သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် တာကနေ တစ်ပြားသားမှ မလျှော့ဘူး၊ ဒီလိုအရည်အချင်းနဲ့ စင်ပေါ်ရောက်မယ် ထင်သလား”

“အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့ တော့ ဖေဖေ၊ သူတကယ် စိတ်ထိခိုက်စရာရှိနေလို့ ထင်ပါတယ်”

မင်းသား ဘယ်လိုပြောပြော မင်းသားအဖေက မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့် ဒေါသကြီးနေဆဲပင်။ ပြီးမှ ဒါရိုက်တာဘက်လှည့်လိုက်ပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ရိုက်လိုက်တော့ကွာ၊ ဇာတ်ကားဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ မင်းသားနဲ့ မင်း သမီးပါရင် ငွေပြန်ရတာပဲ၊ ဇာတ်ပို့က ဒီလောက် အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဟာ အဲလိုတော့ ပရိသတ်ကို လိမ်မစားပါနဲ့ ဖေဖေ၊ ဇာတ်ကားတစ်ကားမှာ သရုပ်ဆောင် တွေ အကုန်ကောင်းမှ ပံ့ပိုးမှုတွေ ပီပြင်နေမှ ဇာတ်ကားကောင်းတစ်ကား ဖြစ်တာပါ၊ ငွေရပြီးရော လုပ်လိုက်ရင် ပရိသ

တံဆိကငွေကို အလကားလိမ်ညာစားနေတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ သူနဲ့ အဆင်မပြေ ရင် တခြားတစ်ယောက်ကို အစားထိုးသုံးကြည့်ပါ”

“မင်းငွေမကုန်ရလို့ မင်းက စကားကို အလွယ်ပြောနေတာပဲ။ သူ့ကိုငါပေးထားရတာ ခုနစ် သိန်းတောင်ကွ၊ နောက်ပြီး သူ့နေရာမှာ အစားထိုးသုံးဖို့ အက်တာခ အကုန်မခံနိုင်တာနဲ့ လူပိုလည်း ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နယ်ဆင်းရိုက်ရင် ငွေက နှစ်ဆကုန်တာ”

“သူ့အတွက် ကုန်ထားတဲ့ ငွေကို ကျွန်တော် ပေးမယ် ဖေဖေ၊ တခြားတိုက်နဲ့ ဒီဗီဒီ လက်ခံ ထားတာရှိတာပဲ။ အဲဒီထဲကနေ ကျွန်တော်ပေးမယ် ၊ ဇာတ်ကားကိုတော့ ဖြစ်သလို မလုပ်ပါနဲ့ ”

ဦးကျော်စိုးလွင် ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ကျသွားရင်း စဉ်းစားရကျပ်သွားသည် ။ ပရိသတ်တွေ ရှိနေ တာမို့ သားနဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး ပဋိပက္ခဖြစ်လို့ မကောင်း။ ဒီအတိုင်း ဆက်ရိုက်လျှင်လည်း အများ ရှေ့မှာ ဖြစ်သလိုလုပ်ချလိုက်တာ သိသာဦးမည်။

“ဟား ဟုတ်ပြီ”

ဆံထုံးကို ဖြစ်သလိုထုံးနှောင်ပြီး ဖျင်အင်္ကျီအကွက် ပုဆိုးစုတ်စလွယ်သိုင်း၊ သနပ်ခါးပါးကွက် ကြားနှင့် တိုးတိုးခွေ့ခွေ့ဝင်လာ၍ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသော တောသူကောင်မလေးကို မျက်လုံး က ဒိုင်းခနဲရောက်သွား၏။

ဒီကောင်မလေးကို အစမ်းသုံးကြည့်လျှင် အဆင်ပြေနိုင်မလား။ တောသူနယ်သူတွေ ဆင်း ရိုက်လျှင် နီးစပ်ရာဆွဲရုန်း၍ လိုသလို အသုံးပြုရတာ ငွေကုန်ကြေးကျတော့ သက်သာသည် ။ တချို့ ဝါသနာအလျောက် ဆက်လေ့လာကြိုးစားပြီး ဖြစ်သွားသည့်သူတွေလည်း ရှိ၏။

ရန်ကုန်ကနေ အက်တာတွေ အများကြီးခေါ်သွားလျှင် ငွေက နှစ်ဆ ကုန်တာမို့ တချို့ထုတ် လုပ်ရေးတိုက်တွေကလည်း ဒီလိုပဲလုပ်နေကြ တာ။

တစ်ခန်းနှစ်ခန်းပါရလျှင်တောင် ကျေးဇူးတွေတင်၊ ထမင်းတွေဖိတ် ကျွေးနှင့် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အသုံးချကြည့်ရမှာ ကိုယ့်အတွက် အရှုံးမရှိလောက်ပေ။

“သိုက်ထွန်း ဟိုကောင်မလေး တစ်ချက်ကြည့်စမ်း၊ ဖြစ်နိုင်လား”

ဒါရိုက်တာ သိုက်ထွန်းက ဦးကျော်စိုးလွင် မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြရာ လှည့်ကြည့်ရင်း ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ဒက်ခနဲ သဘောပေါက်လိုက် သည် ။

“ရုပ်ကလေးကတော့ မဆိုးဘူး၊ ညိုချောလေးပဲ အစ်ကို၊ ပုံစံကလည်း တောဂေါ်လီပဲ၊ အပျို အရွယ်ဖြစ်တာတောင် အလှမပြင်တတ်တာတော့ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ကောင်နဲ့ ကွက်တိပဲ”

“ရှုတင်ကို ခဏဘရိတ်လိုက်၊ အဲဒီကောင်မလေးကိုခေါ်ပြီး စကားပြောကြည့်မယ်၊ ချိုဇင်နဲ့ ကတော့ အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူး၊ သားလည်း ငွေပြန်ပေးမယ်ပြောထားတာပဲ၊ ရန်ကုန်ပြန်လွှတ်လိုက် တော့ကွာ”

ဦးကျော်စိုးလွင်က ငွေအတွက်ဆို သားဆီကတောင် အမြတ်အစွန်း ထုတ်ချင်သူပါ။

အခုလည်း ဘာအတွက် ထိုကောင်မလေးကို ...။

အခန်း (၃)

ကောင်မလေးကို လက်တို့ ခေါ်ပြီးမှ ရှုတင်ဘရိတ်လိုက်တော့ ကြည့်
နေသောသူတွေအားလုံး ပြန်သွားကြသည်။ ။

ကောင်မလေးက ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်လိုက် လာပြီး သူမ ကိုင်လာ
သော တုတ်ချောင်းလေး ကို ဘေးမှာ ချ၍ ဘုရားကို အရင်ကန်တော့သ
ည်။ ။ ပြီးမှ ဆရာတော်ကို ကန်တော့၏။

“မိချော ကျောင်းပေါ်ဘာလာလုပ်တာဘုန်း”

“တင်ပျံ၊ ရုပ်ရှင်သမားတွေက စကားပြောချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်လာ
တာပါ။ ဘုန်းကြီးရော ကျန်းမာရေးကောင်းရဲ့ လား”

“အိမ်း ကောင်းပါကွယ်၊ နင့်အဖေ ငမူးရော ထန်းရည်သောက်တာ
လျှော့ပြီလား”

“မလျှော့ပါဘုရား၊ နည်းနည်းအသက်ပိုကြီးလာတော့ ပိုသောက်နိုင်
လာသလားတောင် မသိပါဘူး”

“အင်း ဟုတ်မယ်၊ နင်က ပိုရှာပေးနိုင်လာလို့
ပိုသောက်နိုင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား”

“တင်ပျံ၊ အဲလိုဖြစ်နေလားတောင် မသိပါဘူး၊ ကိုယ်ကပဲ အကုသိုလ်
ယူသလိုဖြစ်နေပါပြီ”

“သူ အာသီသရှိတာဖြစ်နေတော့ ကုသိုလ်တစ်ဝက်၊ ငရဲတစ်ဝက်ပေါ့၊

ရှာမပေးရင် ရန်လုပ် သေးတာမဟုတ်လား၊ မိထွေးကလည်း တစ်မျိုးဆိုးနဲ့ နင့်ဝဋ်ကြွေးက မကုန်နိုင်ဘူး၊ အေး ဒီဘဝမှာ ကျေအောင် ဆပ်၊ သံသရာကူးရင် မပါအောင်သာဆုတောင်း၊ ကဲ ကဲ ဘုန်းကြီး ဟိုဘက်ရွာ တရားပွဲ သွားရဦးမှာ မို့ ခွင့်ပြုဦး၊ ရုပ်ရှင်သမားတွေ အကူအညီ တောင်းရင်လည်း ကိုယ်တတ်နိုင်တာလုပ်ပေး လိုက်၊ သူတို့ က ဧည့်သည် ကိုယ်က အိမ်ရှင်”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွသွားမှ ရုပ်ရှင်သမားတွေဘက် သူမတိုး ရွှေ့ထိုင်ရသည် ။

“ကျုပ်ကို ဘာလို့ ခေါ်လာတာလဲတော့၊ ကျုပ် နွားတွေ ပြန်သိမ်းရဦး မှာ ”

“ဪ အေးပါ ခုနက ရိုက်ကွင်းမှာ ဦးတို့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေတာက ဒီက”

“မိချောပါ”

“အင်း မိချော သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး၊ အဲဒီအတွက် အဲဒီ မင်းသမီးနေရာမှာ မိချောကို သရုပ်ဆောင် ပေးပါလို့ အကူအညီ တောင်းချင်တာ”

“ရှန်”

မိချော မျက်လုံးလေးပြူးကာ အံ့သြသွား၏။ ပြီးမှ ခွက်ထိုးခွက်လှန်ရ ယ်ချ၍

“ကျုပ်ကိုလား ကျုပ်က ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘဲနဲ့ ဟောတော် ကျုပ်လို တောသူမကိုများ ”

“ဟုတ်ပါတယ် တောသူမမို့ အကူအညီတောင်းတာပါ။ အဲဒီမင်းသမီး နေရာကလည်း တောသူမပဲလေ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဝတ်ထားတာက ဘယ်လိုမှ ကို တောမဆန်တာ၊ ထဘီတိုတို မဝတ်တတ်လို့ ဆိုပြီး ထဘီ စကပ်ဝတ်လာတယ်၊ အသံစွာစွာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပြောရမှာ လည်း မယားငယ်တုံးပီသံနဲ့ ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်သာ ဆိုရင်တော့ ကိုယ် အနစ်နာခံပေး ဆပ်နေရတဲ့ ချစ်သူက ကိုယ့်ကိုမငဲ့ညှာဘဲ တခြားမိန်းကလေးကို ချစ်သွားတာ၊ ရင်နာလွန်းလို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆို ပစ်လိုက်မှာ ပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ အဲဒါ အမှန်ပေါ့၊ ဦးတို့လိုချင်တာ အဲဒီခံစားချက်ပဲ၊ အနုပညာဆိုတာ ခံစား ချက်နဲ့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်လေ၊ ခုနက မော်ဒယ်သ ရုပ်ဆောင်တာ မိချောတို့ အားမလိုအားမရ စိတ်တိုင်း မကျဖြစ်နေမှာ ပေါ့ ဟုတ်လား”

မိချောက အားမနာတမ်း နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ခေါင်းညိတ်၏။
ဟိုဒီလည်း မျက်လုံးပြူးလေးနဲ့ ဝေ့ ကြည့်လိုက်သေးကာ

“အဲဒီနေရာမှာ ခိုင်သင်းကြည်သာ ဆိုရင်တော့ ကွက်တိပဲ သိလား၊ တောစရိုက် တောအထာ ဆို ခိုင်သင်းကြည်လောက် ဇာတ်ရုပ်ပီပြင်တာ မရှိဘူး၊ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်နဲ့ မော်ဒယ်ဗွေးတုတ်ကားကို ကြည့်ပါလား၊ အဲ ဒီကား သွားရိုက်တဲ့ ရွာကိုတောင် ဗွေးတုတ်ရွာလို့ ခေါ်လိုက်တာတဲ့ တော့”

“ဪ ဟုတ်လား”

အားရပါးရကို ပြောနေတာမို့ သိထားပြီးတာတောင် အံ့ဩချင်ဟန် ဆောင်၍ ထောက်ခံရသေး ၏။ တောသူမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဗွင်းဗွင်းရှင်းရှင်းကြီးပါ။

သူမ ပြောနေတာကို အားလုံးက သဘောကျနေကြသည် ။ မင်းမကို ဋီကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကသာ အကဲခတ်နေ၏။

“အဲလိုဆိုတော့ ဘယ်လိုလဲ၊ ဦးတို့ ကို ကူညီမှာ လား”

“အို ကျုပ်က ဝါသနာတော့ပါပါတယ်၊ သရုပ်ဆောင်ဖို့ တော့ ဘယ် လုပ်တတ်ပါ့မလဲ၊ မီး ဆလိုက်တွေထိုး မှန်တွေထိုးနဲ့ မျက်လုံးကျိန်းပါတယ်တော်၊ ပြီးတော့ လူတွေကလည်း ဝိုင်းအုံကြည့် နေတာ ရှက်စရာကြီး”

“ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာ ဘာရှက်စရာလိုလို့ လဲ၊ မိချောတို့ ချစ်တဲ့ ကြိုက်တဲ့ အနုပညာရှင် တွေက အဲလို အရှက်မရှိဘဲ သရုပ်ဆောင်ကြလို့ မိချောတို့ ကြည့်ခွင့်ရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား”

မိချော လက်ခံသွားဟန်တူသည် ။ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ ငြိမ်သက်သွား၏။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လျော့တိလျော့ရဲဖြစ်နေသော ပုဆိုးစုတ်ကို တင်းနေအောင် ဆုပ်ကိုင် စလွယ်သိုင်း၍ မြန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်ကာ

“အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး၊ ကျုပ်နွားတွေ ပြန်သိမ်းရဦးမှာ ၊ တစ်ကောင် ပျောက်လို့ ကတော့ ကျုပ် တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံဆပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဟောဗျာ နေ နေပါဦး”

“ဟာ ဇွတ်ပါလား၊ တားလို့ တောင် မရဘူး၊ မိချော မိချော”

ဘယ်သူအော်လို့ တားလို့ မှ မရ။ ကျောင်းပေါက်ဝမှာ ထားခဲ့သော

တုတ်ကိုဆွဲ၍ သုတ်ခြေတင် ကာ ပြေးလေသည် ။ ရသည့်အခွင့်အရေး
တောင် မယူတတ်အောင် ရိုးအလွန်းသော မိန်းကလေးပါ လား။

ဒါပေမဲ့ ထုံထိုင်းနံ့အတာတော့ မဖြစ်နိုင်။

ကျင်လည်ရာဘဝမှာ သွက်လက်ချက်ချာသော ...။

*